

KAPITOLA 5

1. Pozorně si prohlédni obrázky a popiš je. Zamysli se nad tím, o čem by mohl následující příběh být, a zdůvodni svá tvrzení. V čem se obrázky shodují a v čem se liší? Zdůvodni.

2. Přečti si krátký text. Polož si otázku: Kdo? Kde? Kdy?

HONZO, VSTÁVEJ

„Dneska to bylo ve škole docela fajn. A co u vás?“ ptala se Eliška Honzu. „No, když myslíš,“ odpověděl Filip téměř bez zájmu. „Co se stalo? Děje se něco? Nechceš mi o tom něco říct?“ pokoušela se Eliška Honzu rozpovídat. „Tak tos přesně uhodla, nechci!“

„Ale já jsem ti nic neudělala. Nemůžu za to, jak se cítíš,“ snažila se Eliška Honzu trochu uklidnit. „Já o tom prostě jen nechci mluvit. Nic víc. Vím, že za to nemůžeš, promiň.“ Honza se sice pokusil situaci s Eliškou urovnat, aby nebyla smutná, ale svou náladu zlepšit nedokázal.

„Honzo, vstávej,“ ozvalo se jim za zády. Oba se otočili a viděli Martina, jak si užívá smutného výrazu Honzy. „No tak, Honzo, vstaneš už?“ pokračoval v provokování Martin. „Jo, takhle.“ Eliška si uvědomila, odkud vítr vane. „Nic, si z něho nedělej. Vždyť je to takovej... Neřeš ho, ani se na něj nedívej. Dělej, jako že tady není. Uvidíš, jak ho tím dostaneš.“ A usmála se na Honzu. „Víš, já ti rozumím, ale ono se to vždycky líp říká, ale jinak se to žije. Není mi to příjemný. Od té doby, co jsme o tělocviku hráli *Honzo, vstávej*, tak na mě pořád pokřikuje a ostatní z toho mají jen legraci. To se Martinovi samozřejmě líbí.“ rozpovídal se najednou Honza. „Jo, tak to si dovedu představit. V tom je Martin přeborník. Hele, a jak se ta hra vlastně hraje?“ zeptala se Eliška.

„Radši bych na ni zapomněl, ale že jsi to ty,“ usmál se Honza na Elišku a dal se do vysvětlování. „Jeden z nás si vždycky stoupne před ostatní, a to třeba na opačnou stranu tělocvičny. Každému postupně říká: „Honzo, vstávej!“ Ten druhý se zeptá: „Kolik je hodin?“ Odpověď může být třeba: „Pět slepičích,“ nebo „Dva mravenci,“ anebo „Tři sloní,“. Vymyslet si můžeš, co chceš. Potom Honza, což je ten, který se ptá na to, kolik je hodin, popojde o daný počet kroků dopředu. Takže buď udělá pět kroků jako slepice, dva maličké krůčky jako mravenec nebo tři velké jako slon. Ten, kdo dojde jako první k tomu, kdo je na druhé straně tělocvičny, vyhrál.“

„Aha, tak proto. Proto na tebe volá *Honzo vstávej*?“ zeptala se Eliška. „No jasně, jsem Honza.“ Zareagoval Honza naštvane. „Nerozčiluj se hned,“ řekla Eliška, „tak mu odpověz stejně jako v té hře. A řekni mu sto račích.“ Eliška se na Honzu potutelně usmála, ale ten jí vůbec nerozuměl. „Proč zrovna račích?“

„Protože rak leze pozadu, ne?! Tak bude muset zmizet!“ a začala se hlasitě smát. Teď už to bylo jasné i Honzovi. „No jasně, šlápne na zmizík.“ A upřímně se od srdce zasmál.

3. Označ, k jakému obrázku patří uvedený text. Zdůvodni.

A B